

selve Genforeningstiden, nemlig 587. Senere hen har forskellige Love nedbragt Tallet, baade en Lov af 1920 og ligeledes Loven af 28. Marts 1923, som nedbragte Tallet fra 433 Grænsegendarmer og Overgendarmer til 345, men saaledes, at en Del af Nedskaeringen først skulde træde i Kraft efterhaanden ved Vakance. Nu er Tallet tilnærmelsesvis naaet, dog mangler der 9 Mand, idet Korpset nu er nedbragt til 354 Mand og altsaa efter Loven af 1923 skulde nedbringes til 345.

Det Lovforslag, jeg herved har den Ære at forelægge, nedbringer Normeringstallet 345 til 245, og det vil altsaa sige, at der foreslaas en Reduktion paa 100 Mand plus de 9 Mand, som Korpset skulde reduceres med ved Vakance ifølge den gældende Lov. Dette er jo en betydelig Reduktion, men jeg mener, at i en Periode, hvor det drejer sig om at spare paa Statens Udgifter paa alle Omraader, maa man først og fremmest have Opmærksomheden henvendt paa, hvor der kan spares Personale. Alle synes jo ogsaa at være enige — selv de, der er mest betænkelige med Hensyn til Nedsættelse af Lønningerne — om, at hvor der kan spares Personale, bør der spares. Nu er der det at bemærke, at Bevogtningen af vor Grænse mod Syd frembyder adskillige Vanskeligheder. For det første er der de ret indviklede Forhold, som skabtes ved Overenskomst med Tyskland angaaende Græsningsforholdene og den saakaldte lille Grænsetrafik. Endvidere er der det, at vi efterhaanden har faaet flere meget højt beskattede Artikler, som opfordrer stærkt til Smugleri, f. Eks. Silke, Spirituosa og Pelsværk. Derfor vil man aldrig kunne vente at faa den nye Grænses Bevogtning besørget af et Personale, der staar i aritmetisk Forhold til Forøgelsen af Grænsens Længde, der vil altid ved den nye Grænse paa Grund af de Forhold, jeg har nævnt, kræves et større Bevogtningspersonale end ved den gamle. Men, som sagt, det maa være en Pligt at føre Personaleantallet ned til det mindst mulige, og der er derfor, efter at Forholdene har klaret sig og er faldet til Ro, ført indgaaende Forhandlinger med Grænsegendarmeriets Chef om, hvad der var det mindste Tal, hvormed en forsvarlig Bevogtning af Grænsen kunde iværksættes. Derved er man naaet til det Forslag, der her stilles, om at nedbringe Tallet paa Grænsegendarmer og Overgendarmer til 245 fra de nuværende normerede 345 eller faktisk 354. Endvidere har man ment at kunne spare en Distriktsofficer. Derimod har

man ikke ment at kunne give Afkald paa nogen af Vagtmesterstillingerne; netop da Korpset bliver saa meget formindsket i Tal, er det nødvendigt, at Rammerne ikke svækkes ud over den Svækkelse, der følger af, at en Distriktsofficer bortfalder. Navnlig Underbefalingsmændene tør man ikke formindske i Tal.

Det er Meningen at gennemføre denne Reform med en Overgangstid. Afskedigelsen skal naturligvis fortrinsvis eller saa godt som udelukkende ramme det unge Personale paa under 30 Aar, der ikke er pensionsberettiget, og hvoraf mange ikke er Familieforsørgere. Og det er da Meningen, at Distriktsofficeren og 50 Grænseovergendarmer og Grænsegendarmer skal opsiges til Juli, saaledes at denne Reduktion altsaa indtræder straks, blot med den i Tjenestemandsløven befalede 3 Maaneders Opsigelse. Derimod har man ikke ment det rigtigt at gennemføre den hele Reduktion med 100 Mand med saa kort Varsel. Der er i saa Henseende forskellige Forhold, som er kommet frem ogsaa ved den Forhandling, vi ifølge Tjenestemandsløven har haft med Grænsegendarmeriets Tjenestemænds Organisation, og som man ikke kan andet end tage Hensyn til. Der er f. Eks. det Forhold, at ca. 30 af det unge Mandskab under 30 Aar selv har bygget sig Huse. Nu har Staten jo opført Tjenesteboliger for noget over 100 Mand af Grænsegendarmeriet, men det har naturligvis hovedsagelig været for Vagtmestre og for det ældre gifte Personale blandt Gendarmerne; men af det unge Mandskab har altsaa ca. 30 selv bygget sig eller erhvervet Huse. Ved nu at opsiges dem med saa kort Varsel som 3 Maaneder vilde man sætte dem og undertiden ogsaa deres Laangivere i en meget vanskelig Stilling og risikere, at disse Huse blev kastet paa Markedet i en Tid, hvor der kun var ringe Efterspørgsel efter dem. Jeg har derfor ment, at for den øvrige Reduktion, de andre 50 Mand, skulde der gives en rundeligere Frist, og derfor foreslaas det her i Overgangsbestemmelserne i Lovforslagets § 2, at for disse 50 skal Reduktionen først indtræde i Løbet af 2 Aar, fra 1. Juli 1927 til den tilsvarende Dato 1929. Der vil saaledes blive Tid, dels til at naturlig Afgang kan gøre sig gældende, dels for de unge Mænd til at søge sig andre Livsstillinger og i det hele taget at ordne Forholdene, ogsaa med Hensyn til disse Huse, som gerne skulde bevares som Tjenestemandsboliger for Grænsegendarmeriet.

Den Besparelse, der vil kunne indvindes ved Gennemførelsen af denne Lov, er for-